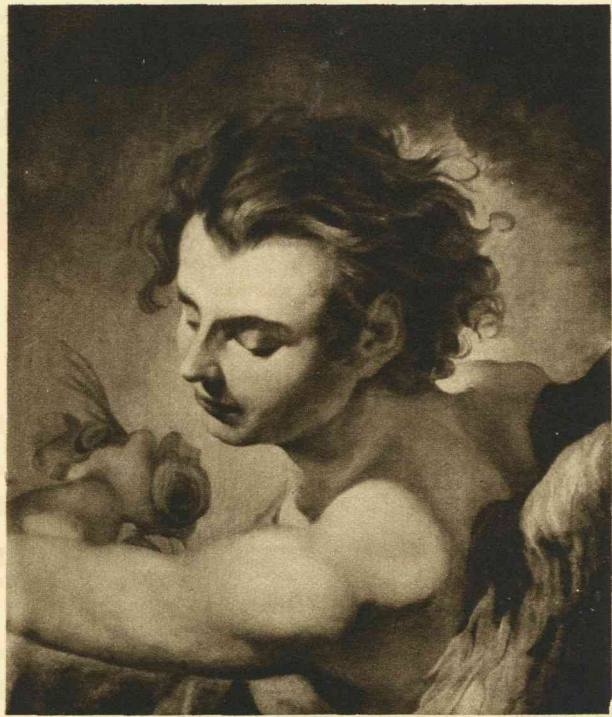

natuurlijk mee. Schrijf mij dikwijls in je nieuwe vaderland en als na jaren je geschiedenis vergeten is, kom dan naar den ouden man terug. Ik zou mijn kind graag nog bij me hebben als ik sterf. Mijn eenzaamheid is verschrikkelijk."

Paul Herder sprak geen woord. . . .

Eenige jaren zijn voorbijgegaan. Regelmatig komen er uit Amerika brieven voor den ouden man van het eenzame huis in de duinen. En als de maan haar zilveren glans over duin en dal spreidt, strompelt de oude man zijn tuin in en met het gelaat in de richting der zee mompelt hij met trillende stem: „Lize, mijn lieveling, tot weerziens!"

EEN PAS ONTDEKT STUK VAN V. DIJCK.

In de omstreken van Keulen is een schilderstuk gevonden, dat door verschillende specialiteiten, waaronder de expert Max Roses, is erkend als een van de jeugdwerken van Van Dijk uit het jaar 1618.

Waarom ze nieuwsgierig was

Edmond Hiller, een schrijver van naam, wilde zijn studeerkamer binnentreden, doch bleef onaangenaam verrast op den drempel staan. Met moeite hield hij een uitroep van verontwaardiging in: daar zat voor zijn bureau Margaretha Verlaan, zijn vertrouwde secretaresse, en las met aandacht een brief, door hem zelf dien morgen geschreven, omdat hij den inhoud ervan geheim had willen houden. Hij beminde het meisje en daarom deed het hem leed een dergelijk misbruik van vertrouwen bij haar te ontdekken. „Zó, is dat de manier waarop je mijn goed geloof in je beloont?" vroeg hij eindelijk. Het meisje sprong verast op, terwijl een blos van schaamte halsen wangen kleurde.

„Ik ben ten zeerste gegriefd door uw laakbare handelwijze, juffrouw Verlaan," vervolgde hij. Geen antwoord, het tikken der pendule verbrak alleen de stilte. „Misschien beoordeel ik u verkeerd, juffrouw, en . . . en heeft u bij . . . bij vergissing een verkeerden brief geopend!"

Zijn stem was minder hard, maar beefde van aandoening. „Kom nu, een korte verklaring maakt de zaak misschien duidelijk. Heb je nu niets te zeggen?"

Zij schudde haar hoofd. „Dus je opende opzettelijk den brief, omdat je lezen wilde wat ik voor je geheim gehouden had?"

„Ja!" Haar stem klonk nauwelijks hoorbaar. „Ik ben zeer in je teleurgesteld! Heb je den brief geheel gelezen?"

„Nee!"

„Lees hem mij dan voor van het begin tot waar je gebleven bent."

Zij nam den brief op en las met haperende stem:

„Mijn liefste Marie! — Eindelijk na een paar vervelende maanden zal ik weer spoedig bij je zijn. Het lot is mij niet erg gunstig, kind, en jou evenmin. Het huwelijk is een heilige instelling, inderdaad, en ongeacht wat het brengt, geluk of tegen-

spoed, blijft ware liefde trouw en is tegen alles bestand. En zeker, een liefde als de jouwe is onvergankelijk.

Wat de geldelijke aangelegenheid betreft, geloof ik op het rechte spoor te zijn. Willems dochter zal binnenkort opgespoord worden en haar wettelijk erfdeel opeischen, doch hierover schrijf ik je in een volgenden brief meer.

Ik heb, geloof ik, dezer dagen, een ontdekking gedaan. De laatste twee jaar ben ik onwetend in zeer nauwe betrekking geweest met"

Ze hield op met lezen.

„Heb je tot zoover gelezen!"

„Bij alles wat mij heilig is, dat is alles wat ik gelezen heb, mijnheer Hiller!" kreet Margaretha. Het was slecht, misdadig! Ik weet 't! Maar u kunt niet begrijpen waarom ik 't deed, en ik kan, ik durf het u niet zeggen!"

„O, zeg, dat je mij vergeeft!" snikte ze.

„Er is weinig te vergeven, kind," zei hij op vaderlijken toon. „Nou, huil maar niet meer. We zullen er niet meer over spreken en opnieuw beginnen. Eerlijk en oprecht."

„O, de Hemel zegene u," antwoordde Margaretha met gesmoorde stem. „Wilt u mij voortaan weer vertrouwen, mijnheer Hiller?"

„Ja, ja, volkomen."

Hij trad op haar toe en gaf haar de hand.

„Ik heb u vandaag niet meer nodig, juffrouw Verlaan. Ga maar een wandeling doen. Tot morgenochtend!"

Een oogenblik later had het meisje hem verlaten.

Edmond Hiller was drie en veertig jaar oud. Zijn ruime middelen veroorloofden hem op royalen voet te leven, en aan zijn liefde voor sport, kunst en literatuur te voldoen. Hij was nog vrijgezel en leefde in zijn nette villa in volmaakte afzondering.

Twee jaar geleden had hij Margaretha Verlaan in dienst genomen als zijn secretaresse en sedert was hij haar gaan beminnen met al de liefde van zijn groot, eerlijk hart. Weinig bekend met de psyche der vrouw, meende hij dat zij, het vijf en twintigjarige meisje, hem beschouwde als een goeden, vaderlijken vriend. Bovendien had hij kort geleden iets ontdekt omtrent haar familiebetrekkingen, hetgeen hem als man van eer gebod elke gedachte aan een huwelijk met haar uit zijn gedachten te bannen.

Hij was droevig gestemd over Margaretha's gedrag van dien dag en vroeg zichzelf af wat haar er toe verleid had een brief te lezen, die niet voor haar oogen bestemd was.

Weken waren voorbijgegaan, toen op een namiddag Hiller zijn secretaresse verzocht haar schrijfmachine te sluiten en op zijn studeerkamer te komen.

„Kind, ik heb je een geschiedenis te vertellen, die jou betreft. Ga zitten en luister!"

Margaretha gehoorzaamde, verwonderd en nieuwsgierig. „Twintig jaar geleden," begon Hiller, „stierf mijns vaders neef, Willem, nalatende zijn vrouw en een vijfjarig dochtertje. Mijn achterneef was laat getrouwd, maar had een aanzienlijk vermogen verdiend in den theehandel. Zijn laatste woorden tot mij en mijn zuster Marie waren: „ik beveel mijn geliefde vrouw en dochter in jullie zorg aan. Mocht de kleine ook haar moeder verliezen, dan willen jullie wel voor haar zorgen. Een gedeelte van mijn fortuin heb ik afgezonderd voor haar opvoeding, waaraan de meeste zorg moet worden besteed. Wat je ook doet, Edmond," zei hij tot mij, „zorg er vooral voor dat mijn kleine meisje

DE BLOEM VAN ÉÉN NACHT.

De *Cereus nicticalis*, een cactus-soort uit Mexico, die slechts een paar jaar gedurende enkele nachtelijke uren bloeit. 's Avonds ontkiemen de groote, fraaie bloemen, den volgenden ochtend zijn ze reeds verschrompeld. Onze foto is genomen in de Rotterdamsche Diergaarde waar de bloem veler aandacht trok.

eenmaal gelukkig trouwt en dat ze vooral niet huwt met iemand die te veel met haar in jaren verschilt."

„Een jaar na Willems dood vernamen we tot onze verwondering dat zijn vrouw opnieuw ging trouwen. De man, met wien zij in het huwelijk trad, was evenwel een schurk. Hij noodzaakte haar het vermogen dat ze mee ten huwelijk bracht in zijn handen te geven. Daarna verliet hij haar. Gewonde trots en schaamte bracht Willems vrouw er toe alle banden met haar familie te verbreken en spoorloos te verdwijnen. Eerst geruimen tijd geleden vernamen we, dat zij een jaar na haar verdwijnen gestorven was. Van het kind was echter geen spoor meer te vinden.

„Voor twee jaar ongeveer kwam ik evenwel tot de ontdekking, dat het kind nog leefde maar een anderen naam droeg. Ik liet het meest uitgebreide onderzoek instellen en kwam hierdoor te weten, dat haar stiefvader eveneens was overleden. Nu stelde ik alle pogingen in het werk om ter wille van het kind beslag op het vermogen te leggen. De schurk had de helft ervan verkwist, er bleef evenwel nog ruim twee ton over. En nu mijn kind," eindigde Hiller, zich naar haar toe buigende, „kun je nu raden, dat jij . . . jij . . ."

Het meisje viel voor hem op de knieën en snikte.

„Ja, kindlief, jij bent Willems dochter. God zegene je! Je heet niet Margaretha Verlaan, maar Louise Winter. Ik durfde het je niet eerder te zeggen, maar vermoedde het reeds lang te voren. Nu heb ik zekerheid. Ik wilde eenige weken geleden je den brief niet laten lezen, omdat ik toen nog niet alle bewijzen bijeen had."

Het meisje weende nog steeds.

„Wees stil, kind," ging hij vertroostend voort. „Ja, ik weet dat je levensweg zeer moeilijk geweest is.

Later kun je me je geschiedenis wel eens vertellen. En als ik wist . . . als ik durfde . . . dan vroeg ik je om je verdere leven aan mijn hoede toe te vertrouwen De liefde die ik reeds lang voor je gevoel, lieveling, maar verschil in leeftijd, ik weet het, ik beloofde het Willem toch geloof ik, dat hij mij zijn toestemming niet zou onthouden hebben. Hij"

„Ik . . . ik dacht," viel het meisje hem eensklaps in de rede, „dat . . . dat je iemand anders liefhad."

Je schreef immers aan aan . . . Marie."

„Ja aan mijn zuster, die spoedig gaat trouwen," antwoordde hij, terwijl hij haar beide handen greep.

„Ik kon het niet verdragen, de gedachte dat . . . O, ik kan het niet zeggen."

Ik moest het weten, moest zekerheid hebben en daarom las ik den brief"

„Dus dacht je dat ik ging trouwen? En dat deed je verdriet? Je houdt dus van me, liefste?"

„Al — zoo — lang!" fluisterde zij.

Hij sloot haar in zijn armen.

„Uit de duisternis in het licht," prevelde hij.

BOBBY EN BABY.

Bovenstaand aardig tafereeltje, genomen in de City van Londen, laat zien hoe door een Engelschen agent het verkeer ter wille van „het kind" werd stopgezet.